Agatha Christie

Cuibul de viespi

John Harrison ieşi din casă şi se opri pe terasă o clipă pentru a se uita la gradină. Era un om înalt, cu faţa suptă, cadaverică, înfăţişarea sa obişnuită era posomorâtă, dar, câteodată, ca acum, de pildă, când asprimea trăsăturilor i se pierdea într-un surâs uşor, faţa i se lumina şi devenea atrăgătoare.

John Harrison îşi îndrăgea gradina şi aceasta nu arătase niciodată atât de bine ca în acea seară tristă, apăsătoare, de august. Trandafirii agăţători erau încă frumoşi, glicina parfuma aerul.

Un scârţâit scurt, binecunoscut, îl făcu să-şi mute privirile. Cine putea să intre acum pe poarta grădinii? Rămase înmărmurit, fără să poată spune vreun cuvânt câteva clipe, întrucât bărbatul ce păşea grav pe alee, era ultimul pe care s-ar fi aşteptat să-l vadă în acest colţ al lumii.

— Extraordinar, de necrezut! izbucni Harrison în cele din urmă. Monsieur Poirot!

Era într-adevăr cunoscutul detectiv Hercule Poirot, al cărui renume se dusese în toată lumea.

— Da, spuse acesta. Chiar eu! Mi-aţi spus cândva că dacă mă aflu pe aceste meleaguri să vin să vă văd. V-am ascultat şi, deci, iată-mă!

— Sunt încântat! Luaţi loc, vă rog, Să bem ceva! spuse Harrison.

Agatha Christie

Cuibul de viespi

John Harrison ieşi din casă şi se opri pe terasă o clipă pentru a se uita la gradină. Era un om înalt, cu faţa suptă, cadaverică, înfăţişarea sa obişnuită era posomorâtă, dar, câteodată, ca acum, de pildă, când asprimea trăsăturilor i se pierdea într-un surâs uşor, faţa i se lumina şi devenea atrăgătoare.

John Harrison îşi îndrăgea gradina şi aceasta nu arătase niciodată atât de bine ca în acea seară tristă, apăsătoare, de august. Trandafirii agăţători erau încă frumoşi, glicina parfuma aerul.

Un scârţâit scurt, binecunoscut, îl făcu să-şi mute privirile. Cine putea să intre acum pe poarta grădinii? Rămase înmărmurit, fără să poată spune vreun cuvânt câteva clipe, întrucât bărbatul ce păşea grav pe alee, era ultimul pe care s-ar fi aşteptat să-l vadă în acest colţ al lumii.

— Extraordinar, de necrezut! izbucni Harrison în cele din urmă. Monsieur Poirot!

Era într-adevăr cunoscutul detectiv Hercule Poirot, al cărui renume se dusese în toată lumea.

— Da, spuse acesta. Chiar eu! Mi-aţi spus cândva că dacă mă aflu pe aceste meleaguri să vin să vă văd. V-am ascultat şi, deci, iată-mă!

— Sunt încântăt! Luaţi loc, vă rog, Să bem ceva! spuse Harrison.

Arătă cu mâna spre o masă de pe terasa încărcată cu tot felul de sticle.

— Mulţumesc, spuse Poirot cufundându-se într-un fotoliu din nuiele. Sirop cred că nu aveţi, dar aş lua doar un pahar cu sifon, fără whisky. Şi adăugă pe un ton patetic, în timp ce i se punea paharul lângă el: Vai, mustăţile mele s-au umezit. E aşa de cald!

— Şi ce vă aduce prin acest colt liniştit? Vreţi să vă odihniţi, nu-i aşa?

— Nu, mon ami, treburi!

— Treburi? Într-un loc care vă este atât de peste mână?

— Şi de ce nu? Doar nu toate crimele se comit în marile centre aglomerate. Ce credeţi?

— Aveţi dreptate, cred că am făcut o remarcă stupidă. Dar despre ce crimă este vorba? Sau poate că nu mi-e îngăduit să întreb.

— Dimpotrivă, mă bucur că mă întrebaţi.

Harrison îl privi nedumerit. I se părea că era ceva neobişnuit în comportarea sa.

— Deci, vă ocupaţi de un caz grav. Vreţi să spuneţi…

— Crimă.

Hercule Poirot pronunţă acest cuvânt pe un ton atât de grav, încât Harrison rămase descumpănit. Detectivul îl privi ţintă, într-un fel care i se părea din nou neobişnuit şi care îl stingherea. În cele din urmă, îşi luă inima în dinţi:

— Dar n-am auzit de nici o crimă.

— Cred, zise Poirot. Nici n-aveaţi cum.

— Şi cine a fost omorât?

— Nimeni încă.

— Cum adică?

— Vedeţi, de aceea v-am spus că nu aveaţi cum să fi auzit. Cercetez o crimă care n-a fost încă săvârşită.

— Ascultaţi, cred că glumiţi.

— Câtuşi de puţin! Nu credeţi că e mai bine ca o crimă să fie cercetată înainte de a fi comisă? În acest fel poate fi împiedicată.

— Şi credeţi că o crimă e pe punctul de a fi săvârşită aici? Nu, e imposibil!

HerculePoirot nu dădu atenţie exclamaţiei gazdei sale.

— În afară de cazul în care noi vom reuşi să o împiedicăm.

— Noi?

— Da noi. Vreau să spun că am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— De aceea aţi venit?

Ochii lui Poirot se aţintiră din nou asupra lui Harrison cu aceeaşi gravitate tulburătoare.

— Am venit aici, monsieur Harrison, în primul rând fiindcă-mi sunteţi simpatic.

Apoi, renunţând la tonul grav de până atunci, adăugă ca într-o doară:

— Văd că aveţi acolo un cuib de viespi. De ce nu-l distrugeţi?

Neaşteptata schimbare a subiectului îl făcu pe Harrison să se încrunte încurcat.

— Da, tocmai am de gând să fac acest lucru. Adică nu eu, ci tânărul Langton. Cred că vă reamintiţi de Claude Langton. L-aţi cunoscut odată, când eram împreună.

— Da, da, zise Poirot. Şi cum vrea să-l distrugă?

— Cu petrol. Vine în seara asta cu pompa lui, care-i mai mare decât a mea.

— Şi alt mijloc nu mai există? întreabă Poirot. Cu cianură de potasiu, de exemplu.

Harrison îl privi surprins.

— Da, dar e o treabă periculoasă, e foarte riscant să ţii aşa ceva în casă.

Poirot dădu din cap în semn de încuviinţare:

— O otravă groaznică.

— Buna doar dacă vrei să scapi de soacră, încercă Harrison să glumească.

Poirot rămase însă mai departe grav.

— Şi sunteţi absolut sigur că acest monsieur Langton va folosi doar petrol?

— Absolut sigur! Dar, de ce?

— Pentru că mă cam îndoiesc. Am fost azi după-amiază la farmacia din Barchester şi pentru ceea ce am cumpărat a trebuit să semnez în registrul de substanţe otrăvitoare. Şi cu această ocazie am putut vedea că înregistrarea precedentă era semnată de Claude Langton, care cumpărase nişte cianură de potasiu.

Harrison holbă ochii uluit.

— Mi se pare ciudat. Chiar zilele trecute, Langton spunea că nici nu-i trece prin cap să folosească o asemenea otravă. De altfel era scandalizat că se vinde pentru astfel de scopuri.

Poirot se uita distrat la trandafiri şi vocea sa deveni foarte blândă când întrebă:

— Vă e simpatic Langton?

Acesta tresări. Se vedea bine că întrebarea îl luase prin surprindere.

— Mda... da... desigur... mi-e simpatic. De ce nu?

— Mă întrebam doar, spuse Poirot calm, dacă vă e simpatic cu adevărat şi dacă şi dumneavoastră îi sunteţi simpatic lui.

— Unde vreţi să ajungeţi, monsieur Poirot? Nu pot să înţeleg de loc ce este în mintea dumneavoastră.

— Aşadar am să vă vorbesc deschis. Sunteţi logodit, monsieur Harrison. O cunosc pe domnişoara Molly Deane, o tânără frumoasă, plină de farmec. Dar ştiţi prea bine că mai înainte a fost logodită cu Claude Langton şi i-a dat cu piciorul pentru dumneavoastră.

Harrison dădu din cap aprobator.

— Nu vă î ntreb ce motive a avut să facă acest lucru. Poate că a fost îndreptăţită. Dar nu e prea greu să presupun că Langton n-a uitat şi nu a iertat lovitura primită.

— Vă înşelaţi, monsieur Poirot. Jur că vă înşelaţi. Langton e un sportiv, ia lucrurile bărbăteşte şi a continuat să se poarte uimitor de frumos, chiar prieteneşte cu mine.

— Şi asta nu vă şochează? Aţi folosit cuvântul „uimitor”, dar dumneavoastră înşivă nu păreţi de loc uimit.

— Ce vreţi să spuneţi, monsieur Poirot?

— Vreau să spun că un om este în stare să-şi ascundă ura până soseşte momentul potrivit.

— Ura? Harrison izbucni în hohote de râs.

— Da, dumneavoastră englezii sunteţi mult prea încrezători. Nu puteţi admite că în mintea unor oameni simpatici, cumsecade cum sunt sportivii şi alţii pot încolţi, totuşi, gânduri rele. De aceea, vă pierdeţi viaţa în situaţii care n-ar trebui să vă ducă la moarte.

— Deci, mă avertizaţi. Mă puneţi în gardă împotriva lui Langton. De aceea aţi venit.

Poirot nu răspunse decât cu o înclinare a capului.

— Trebuie să fiţi nebun, monsieur Poirot. Iertaţi mă că vă vorbesc astfel, dar suntem în Anglia. Aici lucrurile nu se petrec aşa cum vă închipuiţi dumneavoastră. Candidaţii la căsătorie dezamăgiţi nu tabără pe oameni să-i înjunghie sau să-i otrăvească. Cât despre Langton, n-ar fi în stare să se atingă nici de o muscă.

— Viaţa muştelor nu mă priveşte, răspunse Poirot cu acelaşi calm. Afirmaţi în adevăr că Langton n-ar fi în stare să se atingă nici de o muscă, dar uitaţi că e gata să ucidă câteva mii de viespi chiar în seara asta.

Harrison rămase tăcut. Poirot se ridică agitat şi se apropie de el, îi puse mâna pe umăr şi îl zgâlţâi puternic:

— Treziţi-vă, iubite prietene! Deschideţi ochii mari în jurul dumneavoastră! Uitaţi-vă la viespile acelea care se întorc liniştite la cuibul lor! N-are cine să le spună că în seara asta vor fi ucise. Pentru mine crima constituie obiectul ocupaţiei mele. Şi mă ocup de ea, atât înainte, cât şi după ce s-a săvârşit. La ce oră vine Claude Langton?

— La ora nouă. Dar vă rog să mă credeţi…

— Ştiu, ştiu ce vreţi să spuneţi: n-ar fi în stare, n-ar putea… şi aşa mai departe. În orice caz, am să revin la ora nouă. Are să mă amuze să asist la distrugerea cuibului de viespi. Un alt sport englezesc de-al dumneavoastră.

Nu mai aşteptă nici un răspuns şi porni în grabă pe alee spre poarta grădinii. Ajuns în stradă îşi încetini paşii. Era

tulburat, agitat, stăpânit de un presentiment sumbru. Se uită la ceas: opt şi zece minute.

— Peste trei sferturi de oră. Nu ştiu dacă are vreun rost să mai aştept.

Se gândi o clipă că ar fi mai bine să se întoarcă, dar porni agale spre sat.

Mai erau doar câteva minute până la ora nouă, când se apropie din nou de poarta grădinii. Era o seară senină, liniştită. Doar o adiere uşoară clătina încet frunzele copacilor. Dar liniştea era sinistră, ameninţătoare, părând să prevestească o furtună.

La un moment dat, poarta grădinii se deschise cu un scârţâit uşor şi Claude Langton ieşi în stradă. Când dădu cu ochii de Poirot tresări:

— A, dumneavoastră? Bună seara.

— Bună seara, monsieur Langton. Aţi plecat destul de repede.

Langton îşi holbă ochii mari.

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi.

— Aţi distrus cuibul de viespi?

— Nu, nu l-am distrus.

— Ah, spuse Poirot cu blândeţe, deci nu l-aţi distrus. Atunci ce aţi făcut?

— Am stat puţin de vorbă cu domnul Harrison. Dar vă rog să mă iertaţi, sunt grăbit. Nu bănuiam că am să vă întâlnesc.

— Da, am ceva treburi pe aici.

— Bine, îl găsiţi pe domnul Harrison pe terasă. Pe mine vă rog să mă iertaţi.

Se îndepărtă în grabă. Poirot îl urmări cu privirea. Un tânăr chipeş, cu mişcări repezi, nervos.

— Deci am să-l găsesc pe Harrison pe terasă. Da, s-ar putea, murmură Poirot.

Deschise poarta şi se îndreptă spre terasă. Harrison stătea nemişcat pe un scaun lângă masă şi nu-şi întoarse ochii spre el.

— Ah, mon ami, izbucni Poirot. Vă simţiţi bine?

Trecu mult timp până ce Harrison se hotărî să rostească leneş, cu o voce stinsă:

— Ce-aţi spus?

— V-am întrebat dacă vă simţiţi bine.

— Cum să nu? De ce mă întrebaţi?

— Nu simţiţi nici un efect supărător?

— Efect supărător? De ce?

— De la soda de rufe.

Harrison se ridică brusc.

— Sodă de rufe? Ce mai înseamnă şi asta?

— Îmi pare rău, dar n-am avut încotro. V-am pus în buzunar nişte sodă.

— Mi-aţi pus sodă? La ce bun? Nu mai pricep nimic.

Tonul lui Poirot deveni blajin, ca acela al unui profesor care încerca să coboare la nivelul de înţelegere al unor elevi necopţi.

— Vedeţi, unul din avantajele sau poate dezavantajele îndeletnicirii de detectiv este că te pune în contact cu acea categorie de oameni pe care o alcătuiesc infractorii. Şi de multe ori poţi învăţa de la ei lucruri care-ţi prind bine. Aşa s-a întâmplat cu un pungaş de buzunare, care odată în viaţa lui fusese şi el învinuit pe nedrept. Fireşte, i-am dat drumul, iar el m-a răsplătit în singurul chip în care putea s-o facă: m-a învăţat secretele meseriei lui. În felul ăsta pot să pun o mână pe umărul unui om, să-l zgâlţâi puţin, aşa cum am făcut cu dumneavoastră ceva mai devreme, iar cu cealaltă să-i umblu în buzunare fără să simtă. Deci v-am scos cea ce aveaţi în buzunarul din dreapta al hainei şi am pus în loc sodă de rufe. Vedeţi, ştiam că un om care nu e stângaci şi care vrea să pună repede nişte otravă într-un pahar n-o poate ţine în altă parte decât în buzunarul din dreapta.

Băgă apoi mâna în buzunarul hainei sale şi scoase câteva cristale mici albe.

— Este peste măsură de periculos să purtaţi asupra dumneavoastră asemenea lucruri aşa, la îndemâna oricui.

Apoi, liniştit, fără să se grăbească, scoase din celălalt buzunar o sticluţă cu gura largă, introduse cristalele înăuntru, turnă apă, o astupă cu un dop şi o agită până ce cristalele se dizolvară. Harrison îl urmărea înspăimântat.

Mulţumit de cele făcute, Poirot se îndreptă spre cuibul de viespi, desfăcu dopul sticluţei şi turnă soluţia în interiorul cuibului. Apoi se dădu cu un pas sau doi înapoi şi privi în tăcere. Câteva viespi, care tocmai se înapoiau spre cuib, căzură, se zbătură câteva clipe şi apoi rămaseră nemişcate. Celelalte se târau în afara cuibului doar ca să moară. Poirot mai privi un minut şi apoi se înapoie pe terasă.

— O moarte rapidă, spuse el, fulgerătoare!

Harrison îşi recăpătă glasul:

— Şi ce mai ştiţi?

— Aşa cum v-am spus, am văzut numele lui Claude Langton î n registrul farmaciei. Ceea ce nu v-am spus este că imediat după aceea s-a întâmplat să-l întâlnesc, mi-a spus că procurase cianura de potasiu la cererea dumneavoastră, ca să distrugeţi cuibul de viespi.

— Altceva?

— Da, mai ştiu şi altceva. L-am văzut pe Claude Langton şi pe Molly Deane împreună, într-un moment când socoteau că nu-i vede nimeni. Nu cunosc neînţelegerile care i-au făcut să se despartă la început şi care au adus-o pe ea în braţele dumneavoastră, dar mi-am putut da seama că au trecut peste toate şi că domnişoara Deane s-a întors la vechea ei dragoste.

— Şi mai departe?

— Da, mai ştiu ceva, dragă prietene. Eram în Harley Street mai zilele trecute şi v-am văzut ieşind de la un anumit doctor. Ştiu foarte bine pentru ce boală i se solicită consultaţii acelui doctor, iar expresia de pe chipul dumneavoastră nu lăsa nici o îndoială. Aveaţi înfăţişarea întunecată a unui om aflat sub o sentinţă de moarte. Am dreptate?

— Exact. Mi-a spus că mai am doar două luni de trăit.

— Nu m-aţi văzut fiindcă eraţi mult prea cufundat în gândurile dumneavoastră. Dar v-am mai citit ceva pe faţă: un lucru despre care v-am spus mai devreme că oamenii încearcă întotdeauna să-l ascundă cu grijă. Da, am văzut ură, iubite prietene. Nu vă străduiaţi să o ascundeţi, fiindcă socoteaţi că n-avea cine să vă vadă.

— Continuaţi! spuse Harrison.

— Nu mai am mare lucru de spus. Am văzut numele lui Langton în registrul farmaciei. L-am întâlnit şi apoi am venit aici. V-am întins o cursă. Aţi negat că l-aţi rugat pe Langton să vă procure cianură şi v-aţi arătat chiar mirat că făcuse asta. Aţi fost luat prin surprindere şi toată comportarea dumneavoastră n-a făcut decât să-mi întărească bănuielile. Mi-aţi spus că Langton urma să vină la ora nouă, dar eu ştiam de la el că ora stabilită era opt şi jumate. Socoteaţi că dacă revin la ora nouă aş putea fi pus în faţa unui fapt împlinit. După cum vedeţi, ştiu totul.

— Dar cine v-a rugat să veniţi? De ce nu m-aţi lăsat în pace?

— Ştiţi bine că eu mă ocup de crime.

— Crimă? Poate vreţi să spuneţi sinucidere.

— Nu sinucidere, ci crimă, rosti Poirot răspicat. Moartea dumneavoastră ar fi fost uşoară, fulgerătoare, dar moartea pe care i-o pregăteaţi lui Langton ar fi constituit cel mai îngrozitor chip în care un om îşi poate sfârşi zilele. V-a cumpărat otrava, apoi a venit să vă vadă şi era singur cu dumneavoastră. Dumneavoastră muriţi într-o clipă, pe pahar se găsesc urmele otrăvii, iar Langtdn e pe undeva prin preajmă. Ăsta v-a fost planul.

Harrison oftă adânc.

— Cine v-a pus să veniţi? Cine v-a pus să veniţi?

— Dar v-am spus limpede. Mai există însă şi un alt motiv. Am multă simpatie pentru dumneavoastră. Ascultaţi-mă vă rog! Sunteţi muribund, aţi pierdut femeia de care eraţi îndrăgostit. Dar este totuşi un lucru care se poate afirma: nu sunteţi un criminal. Şi de aceea nu puteam să vă las să

comiteţi o faptă necugetată, îngrozitoare şi străină de firea dumneavoastră. Şi-acum spuneţi-mi, vă rog: mai regretaţi că am venit?

Urmă o clipă de tăcere. Harrison se ridică. Pe faţă i se citea demnitatea, hotărârea, siguranţa omului care se scuturase de un coşmar şi îşi venise în fire. Îi întinse mâna bărbăteşte lui Poirot.

— Da, a fost bine că aţi venit. Vă mulţumesc! Vă mulţumesc!

SFÂRŞIT